

Teza: zaniechanie obowiązku doskonalenia zawodowego.

Fakt, że obwiniona w jakimkolwiek stopniu nie podjęła próby wypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego, przesądza o stopniu winy. Zatem za niesłuszne należy uznać zarzut obwinionej, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dokonał oceny stopnia zawinienia, wyrokując „z automatu”.

Sygn. akt WO-58/19

ORZECZENIE

z dnia 20 września 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Piotr Dragon

Sędziowie: SWSD Karolina Szał, SWSD Piotr Trębicki - sprawozdawca

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Alicji Kujawy po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2019 r. sprawy radcy prawnego D. M.

obwinionej z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 14 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) w zw. z art. 60 pkt 8 lit. h ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z par. 7 ust. 1 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (tekst jednolity wprowadzony uchwałą nr 124/X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 października 2017r.),

na skutek odwołania wniesionego przez obwinioną od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Katowicach z dnia 8 stycznia 2019 r. (sygn. akt D77/X/18):

I.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,

II.

kosztami postępowania odwoławczego obciąża obwinioną D. M. i zasądza od obwinionej koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.300,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc trzysta) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pani D. M., na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych, złożyła odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 9 stycznia 2019 r. (sygn. akt OSD 83/18), zarzucając mu naruszenie:

1.

art. 65 ust. 1 Ustawy w związku z art. 74 Ustawy oraz art. 2 § 2 pkt 2 kodeksu postępowania karnego, poprzez ich niezastosowanie i wymierzenie obwinionej kary pieniężnej, bez wzięcia pod uwagę innych możliwych kar, w tym upomnienie,

2.

§ 1 ust. 3 kodeksu karnego, § 53 pkt 1 kodeksu karnego poprzez niewzięcie pod uwagę okoliczności faktycznych sprawy, w tym sytuacji osobistej i materialnej obwinionej,

3.

art. 70⁶ Ustawy poprzez obciążenie obwinionej kosztami postępowania, bez uwzględnienia zasady słuszności,

i wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

I. umorzenie postępowania i uniewinnienie obwinionej

ewentualnie o:

II. zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej wymierzenia kary grzywny, poprzez zmianę kwalifikacji prawnej kary poprzez orzeczenie kary upomnienia,

III.

miarkowanie kosztów postępowania dyscyplinarnego w postępowaniu zarówno przed I jak i II instancją ewentualnie zwolnienie obwinionej z kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Radca prawny D. M. wskazała, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu nie wziął pod uwagę ciężkiej sytuacji osobistej, w jakiej obwiniona znalazła się w okresie szkoleniowym 2015-2017, a także stopnia zawinienia w popełnieniu zarzucanego czynu. Następnie obwiniona wskazała ma swoją sytuację materialną i osobistą, zarzucając Sądowi podjęcie decyzji „z automatu”.

Obwiniona wskazała też, iż obowiązek doskonalenia zawodowego, o którym mowa w art. 60 pkt 8 lit. h ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych jest obowiązkiem zawodowym radców prawnych, ale odpowiedzialność dyscyplinarna jest odpowiedzialnością opartą na zasadzie winy. W dalszym ciągu wskazała zaś, że samo obiektywne naruszenie obowiązków wynikających z uchwały podjętej przez Krajową Radę Radców Prawnych na podstawie art. 60 ust. 8 lit. h Ustawy nie stanowi wystarczającej przesłanki do ukarania dyscyplinarnego radcy prawnego, który wyżej wskazanych obowiązków nie dopełnił, dlatego też wniosła o uwzględnienie tych okoliczności w jej sprawie.

Dokonując oceny całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje.

Jest w sprawie bezsporne, że obwiniona D. M. w III Cyklu Szkoleniowym, który rozpoczął się dnia 1 stycznia 2015 r. i zakończył w dniu 31 grudnia 2017 r., nie uzyskała żadnych punktów za szkolenia zawodowe z wymaganych 40. Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego jest także w sprawie bezsporne, że obwiniona tak w OIRP we Wrocławiu (informacje zgromadzone w aktach sprawy, w szczególności informacja przedstawiona przez Wicedziekana Rady OIRP we Wrocławiu w dniu 27 czerwca 2018 r.), jak i na innych placówkach szkoleniowych miał realne możliwości podnoszeniu kwalifikacji prawnych. Jest wreszcie zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego bezsporne, że w/w obowiązek obwiniona mogła dopełnić np. dzięki udziałowi np. w kilku spośród 88 szkoleń bezpłatnych, w tym szkolenie e-learningowych i szkoleń stacjonarnych organizowanych przez Okręgową Izbę Radców Prawnych we Wrocławiu, jako tzw. „czwartki radcowskie”.

Dlatego Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela ustalenia i zapytywania Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, i także zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego obwiniona po pierwsze zawiniła, a po drugie obwiniona zawiniła w znacznym stopniu, całkowicie nie wykonując obowiązku uzyskania co najmniej 40 punktów szkoleniowych. Fakt, że obwiniona w jakimkolwiek stopniu nie podjęła próby wypełnienia obowiązku podnoszenia kwalifikacji radcy prawnego, przesądza także o stopniu winy. Zatem za niesłuszne należy uznać także zarzuty obwinionej, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dokonał oceny stopnia zawinienia, wyrokując „z automatu”.

Z tych powodów również w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego słusznie przesądzono o winie obwinionej, a wymierzona kara jest karą właściwą dobrze wybraną spośród kar przewidzianych przez ustawodawcę.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.